

การศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔

นายमाणพ เสียมไหม

โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก

รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔

คำนำ

การศึกษาวិจัยเรื่องการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔ ได้แรงบันดาลใจจากการที่นักเรียนบางส่วนมีปัญหาในด้านการเขียนสะกดคำ จึงได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงด้วยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จนประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน และคณะครูที่ให้คำแนะนำให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนบ้านโรงเหล็กทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการศึกษาวิจัยและเก็บข้อมูลในครั้งนี้จนเสร็จสมบูรณ์

มาณพ เสียมไหม

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้จัดทำขึ้นจากการรวบรวมและเรียบเรียงผลการดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน การศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔ ซึ่งแสดงถึงผลจากการพัฒนาผู้เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนได้ร่วมคิดวางแผนลงมือปฏิบัติ ค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆด้วยตนเอง รู้จักการทำงานเป็นทีมตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเองเพื่อนำไปพัฒนาตนเอง และการจัดการเรียนการสอนในโอกาสต่อไป

รายงานการวิจัยเล่มนี้จะเสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยการสนับสนุนให้ความร่วมมือและเป็นกำลังใจจากบุคคลหลาย ฝ่าย เอกสารค้นคว้าอ้างอิงทุกเล่ม นักเรียน คณะครูและบุคลากรของโรงเรียน จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

มาณพ เสียมไหม

ชื่อเรื่อง การศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔

ชื่อผู้วิจัย นายมานพ เสียมไหม

ปีการศึกษา ๒๕๖๗

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔ มีวัตถุประสงค์ ๑. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ๒. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ๓. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน สรุปผลจากการวิจัย คะแนนทดสอบหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีคะแนนสูงจากก่อนใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีค่าเฉลี่ย 18.42 ร้อยละ 88.40 ซึ่งแสดงว่าการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
สารบัญ	ค
บทที่ ๑ บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ	7
หลักการและทฤษฎีการสอน	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	19
วิธีดำเนินการวิจัย	19
การวิเคราะห์ข้อมูล	20
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	20

สารบัญ(ต่อ)	หน้า
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	21
บทที่ 4 ผลการวิจัย	22
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	22
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	24
สรุปผลการวิจัย	24
อภิปรายผลการวิจัย	25
ข้อเสนอแนะ	26
ข้อเสนอแนะทั่วไป	26
บรรณานุกรม	27
ภาคผนวก	31
ภาคผนวก ก : แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒	32
แบบบันทึกคะแนนก่อน – หลัง ใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ	35
ประวัติผู้วิจัย	37

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้การเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย ได้กำหนดสาระทั้ง ๕ สาระ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มีความสัมพันธ์กันตามธรรมชาติภาษาไทยซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันโดยเฉพาะท่ามกลางสังคมยุคข้อมูลข่าวสารในยุคปัจจุบัน บุคคลมีความจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น ทักษะการเขียนจึงมีความจำเป็นและสำคัญเพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดความรู้สึกความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจและสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (๒๕๓๔) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ ความคิดเห็น ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารและสามารถจารึกไว้เป็นตัวอักษรที่เก็บไว้ได้ ยืนนาน วรรณิ โสมประยुर (๒๕๓๗) และอรอุมา ตั้งพัฒนาสมบูรณ์ (๒๕๔๖) มีความเห็นสอดคล้องกันว่าการเขียนเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งไปยังผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการส่งสารเพื่อให้ทราบความรู้ความคิดและความรู้สึกของผู้เขียนและปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การถ่ายทอดความรู้ความคิดด้วยการเขียนให้มีประสิทธิภาพ คือการเขียนสะกดคำเพราะถ้าเขียนสะกดคำผิดหรือเขียนข้อความผิดย่อมนำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพทั้งยังอาจก่อให้เกิดผลเสียหายอันเนื่องมาจากการสื่อความหมายที่ผิดได้ในทางตรงกันข้ามการเขียนสะกดคำถูกต้องจะทำให้สามารถสื่อความหมายได้ตรงจุดประสงค์ของการเขียน นับได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียนทุกประเภท

สมบุรณ์ ทินกร (๒๕๓๕) ได้กล่าวว่าการเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าผู้เขียนไม่สนใจภาษาเพราะการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานการเขียนที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องสอนและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นผู้เรียนระดับไหนก็ตามและการเขียนที่มีประสิทธิภาพผู้เขียนต้องเขียนให้ผู้อ่านสื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย ซึ่งปัจจัยพื้นฐานการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพคือการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องสอดคล้องกับแนวคิดของ อรทัย นุตรดิษฐ์ (๒๕๔๐) มะลิ อางวิชัย (๒๕๔๐) และ วรรณิ โสมประยुर (๒๕๔๔) ที่มีความเห็นทำนองเดียวกันว่าเด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียนคำเพื่อช่วยให้เด็กรู้จักคำต่างๆได้อย่างถูกต้องและกว้างขวางซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นหรือเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคตการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยมีครูเป็นผู้อำนวยการความสะดวกสร้างแรงบันดาลใจ ให้คำปรึกษาดูแลแนะนำจัดวิธีการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมายสร้างองค์ความรู้ได้มีความเข้าใจในตนเองใช้สติปัญญาคิดวิเคราะห์สร้างสรรค์ผลงานที่มีสมรรถนะสำคัญมีทักษะวิชาการทักษะชีวิตบรรลุน

เป้าหมายการเรียนรู้ตามระดับช่วงวัย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2562 : 4) ลักษณะของการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning มีดังนี้ ๑.เป็นการพัฒนาศักยภาพการคิดการแก้ปัญหาและการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดระบบการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้โดยมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในรูปแบบของความร่วมมือ ๒.เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้สูงสุด ๓.เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูลข่าวสารสารสนเทศสู่ทักษะการคิดวิเคราะห์ ๔.ผู้เรียนได้เรียนรู้ความมีวินัยในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ๕.ความรู้เกิดจากประสบการณ์และการสรุปของผู้เรียน ๖.ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2562 : 5)

แม้ว่าภาษาไทยและหลักภาษาไทยจะมีความสำคัญดังที่ได้กล่าวมาและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญและพยายามจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีคุณภาพ แต่ปรากฏว่าปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำไม่ถึงเป้าหมายที่คาดหวังก็ยังคงมีอยู่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันทั้งในระดับประเทศระดับเขตพื้นที่การศึกษาจนถึงระดับโรงเรียนการพัฒนาการเรียนการสอนมีปัจจัยสำคัญคือครูจะต้องพัฒนาความรู้ความสามารถและมีความกระตือรือร้นที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญสอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการมีสมรรถนะด้านการสื่อสารการคิดการแก้ปัญหาการใช้ทักษะชีวิตและความสามารถในการใช้เทคโนโลยีตามที่หลักสูตรกำหนดและการจะมีคุณสมบัติดังกล่าวนี้ครูจะต้องมีการคิดวิเคราะห์เพื่อวางแผนคิดกิจกรรมและวิธีการจัดการเรียนรู้ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการใช้หลักสูตรและจากสภาพการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของโรงเรียนบ้านโรงเหล็กที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรจะเห็นได้จากผลการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กจากการรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในปีการศึกษา ๒๕๖๔ และ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ดังนี้ ปัญหาสำคัญที่ทำให้การเขียนสะกดคำมีข้อบกพร่อง คือการอ่านและการเขียนสะกดคำผิด ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการเขียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจซึ่งการอ่านและการเขียนสะกดคำถือว่าเป็นพื้นฐานของการเขียนต่างๆดังแนวคิดของ วรณิ โสม ประยูร (๒๕๔๔) ที่กล่าวไว้ว่าการอ่านและการเขียนสะกดคำเป็นรากฐานที่สำคัญของการเขียนซึ่งผู้เขียนจำเป็นต้องรู้หลักการต่างๆเพื่อช่วยให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและทำให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพนอกจากนี้ ประทีป แสงเปี่ยมสุข (๒๕๓๘) ได้กล่าวไว้ว่าตัวสะกดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ข้อเขียนต่างๆน่าอ่านหากงานเขียนหรือข้อเขียนใดๆมีคำที่สะกดผิดอยู่ก็จะทำให้ข้อเขียนนั้นมีคุณค่าน้อยลงซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากสาเหตุหลายประการ ดังที่ สุชาติดา ชาทอง (๒๕๓๔) ได้กล่าวไว้ว่าปัญหาการเขียนสะกดคำผิดมีสาเหตุจากตัวผู้เรียนเช่นผู้เรียนไม่รู้จักสังเกตไม่เอาใจใส่การเรียนตลอดจนไม่รู้จุดมุ่งหมายและประโยชน์ที่แท้จริงในการเรียนภาษาไทยว่าจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไรตรงกับแนวคิดของ สมบูรณ์ ทินทร (๒๕๓๕) อัจฉรา ชิวพันธ์ (๒๕๓๘) และอรทัย นุตระดิษฐ์ (๒๕๔๐)

สรุปได้ว่าสาเหตุการเขียนสะกดคำผิดเกิดจากการที่ผู้เรียนใช้แนวเทียบผิดสับสนในเรื่องการใช้ ร ล และคำควบกล้ำวางรูปสระหรือวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งใช้ตัวการันต์ผิดไม่สนใจเขียนให้ถูกต้องการเขียนตามเสียงพูดเสียงอ่านการออกเสียงผิด ขาดการเอาใจใส่ถือความสะดวกในการเขียนเป็นผลให้เขียนสะกดคำผิด นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่นๆอีก

เช่นการสอนของครูภาษาไทยบางส่วนยังยึดหลักเกณฑ์ทางภาษาอย่างเคร่งครัด ขาดวิธีการสอนที่ดี มีประสบการณ์ในเรื่องที่สอนไม่เพียงพอทำให้ผู้เรียนเบื่อภาษาไทย

ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยค่อนข้างต่ำ ซึ่งเป็นปัญหาที่จำเป็นต้องแก้ไขเพราะถ้าผู้เรียนเขียนสะกดคำผิดจะส่งผลให้การเขียนขาดประสิทธิภาพไม่สามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ตรงตามจุดประสงค์ เมื่อนักเรียนอ่านคำผิดครูต้องแก้ไขทันทีและขาดการนำเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมมาใช้กับนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเขียนและไม่สามารถถ่ายทอดความรู้หรือความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียนให้ชัดเจนได้ ที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียนเขียนสะกดคำผิดกันมากแม้ว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดจุดประสงค์และให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนเช่นเดียวกับทักษะอื่นๆแต่ในทางปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาไทยครูยังฝึกทักษะการเขียนไม่เพียงพอโดยเฉพาะการเขียนสะกดคำการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องจึงเป็นปัญหาอย่างมากสำหรับผู้เรียนเพราะหากผู้เรียนขาดความแม่นยำในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจะเป็นอุปสรรคต่อการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเขียนได้ช้าและขาดความมั่นใจในการเขียนทำให้การสื่อสารไม่สำเร็จตามจุดมุ่งหมายซึ่งมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

ดังจะเห็นได้จากการรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (NT) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับโรงเรียนโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ในระดับประถมศึกษาปีที่ ๒ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านมีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๔๒.๖๗ ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติที่ตั้งเป้าหมายไว้ร้อยละ ๗๐.๐๐ ขึ้นไป

จากปัญหาดังกล่าวการที่ผู้เรียนจะเกิดทักษะการเขียนสะกดคำอย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องได้รับการฝึกฝนและปรับปรุงแก้ไขความบกพร่องต่างๆอยู่เสมอครูภาษาไทยจำเป็นต้องปรับปรุงลักษณะการจัดการเรียนการสอนและเลือกใช้สื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาซึ่งมีผู้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจวิธีหนึ่งคือการสอนโดยใช้แบบฝึก (อรอุมา ตั้งพัฒนาสมบุญ ๒๕๔๖ : ๔) เพราะแบบฝึกสามารถลดภาระขั้นตอนของครูแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่ครูสร้างและนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ต้องเหมาะสมกับระดับวัยความรู้ความสามารถของผู้เรียนโดยมีคำชี้แจงสั้นๆที่ทำให้เข้าใจง่ายขึ้นสามารถใช้เวลาได้เหมาะสมสร้างให้น่าสนใจและท้าทายทำให้การเขียนมีเอกภาพและความสมบูรณ์คือได้สนองความสนใจใคร่รู้และความสามารถของผู้เรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่เป็นการคำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน เน้นการแก้ปัญหาช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกันแบบฝึกคือสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างทักษะต่างๆให้แก่ผู้เรียนมีประสบการณ์สามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้องและผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำจริงจึงทำให้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้นแบบฝึกมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนทุกวิชา โดยเฉพาะการฝึกทักษะทางภาษาในทุกๆด้านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้เกิดแรงจูงใจและสามารถตรวจสอบผลการเรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้อย่างดี (ขนิษฐา แสงภักดี, ๒๕๔๐) แบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้วเหมาะสมกับวัยของนักเรียนมีคำสั่งหรือคำอธิบาย มีคำแนะนำในการใช้แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจและมีกิจกรรมหลายๆแบบ (ชาญชัย อาจินสมาจาร,

๒๕๔๐) ทั้งยังต้องคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้มีวิธีการฝึกทักษะที่เหมาะสมมีจุดมุ่งหมายในการฝึกที่ชัดเจนและสร้าง แบบฝึกให้มีรูปแบบที่น่าสนใจโดยคำนึงถึงความพร้อมและความสามารถของนักเรียน (เข็มทอง จิต จักร, ๒๕๔๔) ความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับการสร้างแบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ (วิชัย เพชรเรือง, ๒๕๓๑) แบบฝึกต้องมีเอกภาพและความสมบูรณ์ในตัวเอง ๒) เกิดจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม ๓) ครอบคลุมหลายลักษณะวิชาโดยบูรณาการให้เข้ากับ การอ่าน ๔) ใช้แนวคิดใหม่ในการจัดทำกิจกรรม (Activity) ๕) สนองความสนใจใคร่รู้และความสามารถของผู้เรียนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนเต็มที่ ๖) คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน ๗) เน้นการแก้ปัญหา ๘) ครูและนักเรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกัน ๙) แบบฝึกควรเป็นสิ่งที่น่าสนใจคือเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่พอสมควรเข้าสู่โครงสร้างของความคิดของเด็กได้ เหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้า “แบบฝึก” ที่ผู้วิจัยคิดว่าจะเป็นสื่อทางการศึกษาที่มีคุณค่าทางการจัดการเรียนการสอนหลายประการเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูดำเนินการสอนไปตามลำดับขั้นตอนช่วยถ่ายทอดเนื้อหาหรือประสบการณ์ที่ซับซ้อนเป็นนามธรรมได้สูงช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองช่วยเสริมการศึกษารายบุคคลผู้เรียนได้เรียนตามความสนใจตามเวลาและโอกาสที่อำนวยจะเห็นว่าแบบฝึกทักษะภาษาไทยมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

จากเหตุผลข้างต้นดังกล่าวผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนการเขียนสะกดคำและแจกลูกของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นแนวทางการแก้ปัญหาและการพัฒนา โรงเรียนบ้านโรงเหล็กได้กำหนดแนวทางการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้โดยมีการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกันระหว่างคณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารและคณะครู ในมติที่ประชุมมีความเห็นสมควรมีการพัฒนาการอ่านการเขียนและยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้สูงขึ้นร้อยละ ๓ ประโยชน์และความสำคัญ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กเห็นความสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยบูรณาการแนวคิดกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและกระบวนการเรียนรู้บันได ๕ ขั้น (Five Steps) เป็นรูปแบบ A-QSSS เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนโรงเรียนบ้านโรงเหล็กประโยชน์ที่เกิดกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนพัฒนาการอ่านการเขียนในกลุ่มสาระภาษาไทย อ่านได้เขียนได้และยังช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นและครูผู้สอนยังรู้ทักษะการสอนได้ดียิ่งขึ้น โรงเรียนบ้านโรงเหล็กจึงคิดค้นนวัตกรรมขึ้นมาเพื่อปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives of the Study)

๑. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก
๒. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก

๓. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก

สมมติฐานการวิจัย (Hypotheses of Research)

๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กได้พัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ
๒. คะแนนทดสอบหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน
๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สูงขึ้นด้วยการ
ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ขอบเขตของการวิจัย (Limitation of the Study)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

๑. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนโรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ปีการศึกษา ๒๕๖๗
๒. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๑ โรงเรียนบ้านโรง
เหล็ก ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๒๔ คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
๓. ตัวแปรที่ศึกษา
  - ๓.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่วิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๒
  - ๓.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

นิยามศัพท์เฉพาะ (Definition of the Terms)

๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๑ โรงเรียนบ้านโรง
เหล็ก ปีการศึกษา ๒๕๖๗

๒. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ หมายถึงแบบฝึกทักษะที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนโรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ปีการศึกษา ๒๕๖๗
๓. ความสามารถในการเขียน หมายถึงความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง
๒. คะแนนทดสอบหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน
๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สูงขึ้นด้วยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๔. เป็นแนวทางสำหรับครูในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และนำไปประยุกต์ใช้ในทุกระดับชั้นได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยได้เรียงตามลำดับดังนี้ เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

๑. หลักการ แนวคิด และทฤษฎี
๒. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้
๓. เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักการ แนวคิด และทฤษฎี ที่ใช้การสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยบูรณาการแนวคิดกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและกระบวนการเรียนรู้บันได ๕ ขั้น (Five Steps) เป็นรูปแบบ A-QSSS เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนของนักเรียนในรายวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนโรงเรียนบ้านโรงเหล็กได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องดังนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ๑.๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ๑.๒ ตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ๒. แผนจัดการเรียนรู้ ๒.๑ ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ๒.๒ ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ๒.๓ องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ๓. โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระภาษาไทย ๓.๑ ขอบเขตเนื้อหา ๔. ความพึงพอใจ ๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของคนในชาติเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจกันและใช้ภาษาในการประกอบกิจการงานทั้งส่วนตน ครอบครัว กิจกรรมทางสังคมและประเทศชาติเป็นเครื่องมือการเรียนรู้การบันทึกเรื่องราวจากอดีตถึงปัจจุบัน และเป็นวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้นการเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะอย่างถูกต้องเหมาะสมในการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้แสวงหาความรู้และประสบการณ์เรียนรู้ในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษา ให้เกิดความชื่นชมซาบซึ้งและภูมิใจในภาษาไทยโดยเฉพาะคุณค่าทางวรรณคดีและภูมิปัญญา ทางภาษาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์ไว้อันเป็นส่วนเสริมสร้างความงดงามในชีวิตการเรียนรู้ภาษาไทยย่อมเกี่ยวพันกับความคิดของมนุษย์เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิดการเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดสร้างสรรค์คิดวิพากษ์วิจารณ์ คิดตัดสินใจแก้ปัญหาและวินิจฉัยอย่างมีเหตุผลขณะเดียวกันการใช้ภาษาอย่างมีเหตุผลใช้ในทางสร้างสรรค์และใช้ภาษาอย่างสละสลวยงดงามย่อมสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษาให้เกิดความน่าเชื่อถือและเชื่อภูมิด้วยภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราวความรู้และประสบการณ์ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิด

ความเห็นความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ได้อย่าง
พินิจพิเคราะห์เลือกใช้คำเรียบเรียงความคิดความรู้และใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ได้ตรงตามความหมายและ
ถูกต้องตามกาลเทศะบุคคลและมีประสิทธิภาพสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สาระที่1 การอ่าน
มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมี
นิสัยรักการอ่าน สาระที่2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และ
เขียน เรื่องราวในรูปแบบต่างๆเขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ สาระ
ที่3 การฟัง การดูและการพูด มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ความคิด
ความรู้สึกในโอกาสต่างๆอย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ สาระที่4 หลักการใช้ภาษาไทยมาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจ
ธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษาภูมิปัญญาทางภาษาและรักษา
ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ สาระที่5 วรรณคดีและวรรณกรรมมาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น
วิจารณ์วรรณคดี ภาษาไทยมีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระได้แก่กฎเกณฑ์ทางภาษา

ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะต้องรู้และใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังมีวรรณคดีและวรรณกรรมตลอดจนบทร้องเล่นของ
เด็ก เพลงกล่อมเด็ก ปริศนาคำทาย เพลงพื้นบ้านวรรณกรรมพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมซึ่งมีคุณค่าการเรียนรู้
ภาษาไทยจึงต้องเรียนวรรณคดีวรรณกรรมภูมิปัญญาทางภาษาที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด

ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษาในบทประพันธ์ที่ร้อย
แก้วและร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและความภูมิใจในสิ่งที่บรรพบุรุษได้สั่งสมและสืบทอดมาจนถึง
ปัจจุบันองค์ประกอบของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 1. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามรายวิชาผู้สอนทำ
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ผู้เรียนเป็นรายวิชาตามตัวชี้วัดที่ กำหนดในหน่วยการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลาย
ให้ได้ผลการประเมินตามความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนโดยทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ไปพร้อมกับการ
จัดการเรียนการสอนได้แก่การสังเกตพัฒนาการและความประพฤติของผู้เรียนการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการร่วม
กิจกรรมและการทดสอบซึ่งผู้สอนต้องนำนวัตกรรมการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่นการประเมิน
สภาพจริงการประเมินการปฏิบัติงานการประเมินจากโครงการและการประเมินจากแฟ้มสะสมงานไปใช้ในการ
ประเมินผลการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการใช้แบบทดสอบแบบต่างๆและต้องให้ความสำคัญกับการประเมินระหว่างภาค
มากกว่าการประเมินปลายภาค 2. การประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนการประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และ
เขียน เป็นการประเมินศักยภาพของ ผู้เรียนในการอ่านการฟังการดูและการรับรู้จากหนังสือเอกสารและสื่อต่างๆ ได้
อย่าง ถูกต้องแล้วนำมาคิดวิเคราะห์เนื้อหาสาระที่นำไปสู่การแสดงความคิดเห็นการสังเคราะห์สร้างสรรค์ในเรื่องต่างๆ
และถ่ายทอดความคิดนั้นด้วยการเขียนซึ่งสะท้อนถึงสติปัญญาความรู้ความเข้าใจความสามารถในการคิดวิเคราะห์
แก้ปัญหาและสร้างสรรค์จินตนาการอย่างเหมาะสมและมีคุณค่าแก่ตนเองสังคมและประเทศชาติพร้อมด้วย
ประสบการณ์ และทักษะในการเขียนที่มีสำนวนภาษาถูกต้อง มีเหตุผลและลำดับขั้นตอนในการนำเสนอสามารถสร้าง
ความเข้าใจแก่ผู้อ่านได้อย่างชัดเจนตามระดับความสามารถในแต่ละระดับขั้นการประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และ
เขียน สรุปผลเป็นรายภาคเพื่อวินิจฉัยและใช้เป็นข้อมูลเพื่อประเมินการเลื่อนชั้นเรียนและการจบการศึกษาระดับต่างๆ

การออกแบบนวัตกรรมสังเกตปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนและบันทึกรวบรวมปัญหาเหล่านั้น ศึกษาสาเหตุของ การเกิดปัญหาในการเรียนการสอน แล้วพิจารณาปัญหาที่มีผลเสียต่อ การเรียนการสอนมากที่สุด ศึกษาหลักสูตร วิเคราะห์จุดประสงค์เนื้อหากิจกรรมกำหนดโครงสร้างกระบวนการแก้ปัญหาในเนื้อหาเป็นบทๆหรือตอนๆกำหนด ส่วนประกอบภายในเอกสารรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาเขียนทฤษฎีหลักการเนื้อหาวิธีการภาพแผนภูมินำไปทดลองใช้สอน ในห้องเรียน ประเมินผลการใช้ปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่องให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โรงเรียนบ้านโรงเหล็กได้มุ่งเน้นพัฒนาวิชา ภาษาไทยในด้านการอ่านการเขียนของนักเรียน โรงเรียนบ้านโรงเหล็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๕๒๐ คน โดยการวางแผนร่วมประชุมจากผู้อำนวยการโรงเรียน คณะกรรมการสถานศึกษา คณะครู และผู้ปกครอง เพื่อสะท้อนปัญหาด้านการเรียนของนักเรียนเพื่อวิเคราะห์และหาแนวทางจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนานักเรียนในด้านการอ่านการเขียนมิติที่ประชุมคือการออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดย บูรณาการแนวคิดกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและกระบวนการเรียนรู้บันได ๕ ขั้น (Five Steps) เป็นรูปแบบ A-QSSS เพื่อพัฒนาทักษะการ อ่าน การเขียนของนักเรียนคณะครูได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้และผลิตสื่อการเรียนการสอนใน ด้านการอ่านการเขียนคณะครูได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้วิเคราะห์แผนการสอนกำหนดตัวชี้วัดและวัตถุประสงค์ของ การเรียนรู้โดยเน้นการอ่านการเขียนและการผลิตสื่อการสอนคณะครูได้ผลิตสื่อที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนได้เห็นถึง ความแปลกใหม่ละทำให้นักเรียนสนใจมากที่สุดการนำแผนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนคณะครูได้ใช้ แผนการสอนที่เสร็จสมบูรณ์ครบองค์ประกอบแล้วครูผู้สอนก็นำไปใช้กับนักเรียนและมีการนิเทศห้องเรียนจาก ผู้อำนวยการโรงเรียนคณะกรรมการ สถานศึกษาผู้ปกครองเพื่อสังเกตการณ์จัดการเรียนการสอนของนักเรียนหลังจาก สอนเสร็จก็มีการ PLC จากคณะกรรมการนิเทศ นำข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการมาปรับปรุงแก้ไขโดยมีการทดสอบ และแจ้งผลระดับโรงเรียนให้คณะกรรมการนิเทศได้รับทราบตลอดมามีการพัฒนาขึ้นในด้านวิชาภาษาไทยโดยใช้ กระบวนการวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ 5W๒H 1.เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้การอ่าน ความหมายของการอ่าน การอ่านเป็นวิธีการหาความรู้และความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เพื่อนำความรู้นั้นมาแก้ปัญหาและ ปรับตัวให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุขทั้งนี้เพราะวิทยาการและเทคโนโลยี ในสังคมก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงอย่าง รวดเร็ว การอ่านจึงทำให้บุคคลทันต่อเหตุการณ์ได้รับสารที่เป็นประโยชน์มีคุณค่าอย่างยิ่งจึงมีนักวิชาการและผู้รู้หลาย ท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้ รัญจวน อินทรกำแหง (๒๕๒๙:๒๕๒) กล่าวว่า “ การอ่านคือการสื่อ ความหมายจากตัวอักษรหรือภาพให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวความคิดโดยให้มีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจนกับ ผู้อ่านนั้นการอ่านต้องจับใจความสำคัญของข้อความและสามารถผูกเป็นเรื่องราวที่ถูกต้องผู้อ่านจะต้องสร้างมโนภาพ ขึ้นพร้อมกับการอ่านด้วย” นิรันดร สุขปรีดี (๒๕๓๐:๑๑) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือการเข้าใจ ความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการแปลความการตีความการขยายความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ บันลือ พงษ์วัน (๒๕๓๒:๒๕ – ๓๕) ได้ให้ข้อคิดว่าการอ่านเป็นกระบวนการ เป็นความหมาย ของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านที่แท้จริงผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของ เรื่องที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน สุภัตรา อักษรานุเคราะห์ (๒๕๓๒: ๘๓) ให้ความหมายของการ อ่านว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่ใช้ความคิด และความสามารถเพื่อทำความเข้าใจในสารที่สื่อในรูปของการเรียนกล่าวคือ ผู้อ่านกับผู้เขียนจะต้องสื่อความหมายซึ่งกันและกันโดยใช้ข้อความ (Message) เป็นสื่อดังนั้นผู้อ่านจะต้องใช้

ความสามารถที่จะเข้าใจและตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อความหมายให้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้นมากกว่าการอ่านตัวภาษานั้นๆ ทศนีย์ ศุภเมธี (๒๕๓๔:๗๙) กล่าวว่า การอ่านคือการแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมาเป็นสัญลักษณ์ในภาษาไทยคือคำ ข้อความจึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กเริ่มเรียนนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูด และเขียนได้อย่างถูกต้อง วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2๕๔๐:๒๙) กล่าวว่า “ การอ่าน เป็นรูปแบบของสื่อความหมายแลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๖:๑๓๖๔) ได้ให้ความหมายของคำว่าอ่านไว้ ดังนี้ อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ; สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง; คิด, นับ. (ไทยเดิม). อ่านเล่น ก อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เช่น เอาหนังสือไปอ่านเล่น สัก 3 เล่มซิ. ว. ที่แต่งขึ้นให้อ่านเพื่อความเพลิดเพลินในคำว่าหนังสืออ่านเล่น. อ่านโองการ ก. ประกาศในพิธีพราหมณ์เพื่อสรรเสริญและอัญเชิญเทพเจ้า. พราย (Fry.๑๙๖๓:๑๓) กล่าวว่า การอ่านคือการตอบสนองสัญลักษณ์ทางภาษาซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาพูดหัวใจการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายจากความหมายของการอ่านข้างต้น สรุปได้ว่าการอ่านคือกระบวนการแปลความจากตัวอักษรสัญลักษณ์คำ กลุ่มคำหรือวลี และประโยคออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผลโดยอาศัยความสามารถในการแปลความในการสื่อสาร การตีความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดมุ่งหมายและสามารถสรุปเรื่องราวที่อ่านได้ความสำคัญของการอ่านสภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านวัตถุเทคโนโลยีใหม่ ๆ จึงจำเป็นที่ต้องสนใจการอ่าน เพื่อติดตามความก้าวหน้าในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาการอ่านเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สำคัญที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดความคิดความรู้และได้พัฒนาสติปัญญา ดังคำกล่าวต่อไปนี่ สุขุม เฉลยทรัพย์ (๒๕๓๑:๑๔ - ๑๕) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ ๓ ประการ คือ ๑. การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การอ่านจะช่วยให้เป็นคนทันกับความเจริญก้าวหน้าของวิชาทุกสาขา บุคคลจำเป็นต้องปรับปรุงตัวเองให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม ๒. ด้านของความเป็นชาติและอารยธรรมถ้าประชาชนของประเทศใดมีจำนวนเปอร์เซ็นต์ ของการอ่านออกเขียนได้สูง แสดงว่าชาตินั้นเป็นชาติที่มีอารยธรรมสูงในขณะเดียวกันถ้าพลเมืองของประเทศมีความสนใจในการอ่านหนังสือมากด้วยแล้วพลเมืองของประเทศนั้นก็จะเป็นผู้มีวัฒนธรรมสูงด้วย ๓. การดำรงชีวิต การอ่านจะสร้างประสบการณ์พื้นฐานประกอบสัมมาอาชีพนอกจากนั้นการอ่านยังส่งเสริมให้คนเกิดความเข้าใจและมีความชำนาญในวิชาชีพประเภทต่างๆมากขึ้นการอ่านส่วนใหญ่สร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ที่มีความสามารถพิเศษในการอ่านมักจะ ได้รับความเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว มัลลิกา ภักดิ์ณรงค์ (๒๕๓๑:๑๕) ได้สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ๓ ประการคือ ๑. การอ่านก่อให้เกิดการพัฒนาด้านความคิด ๒. การอ่านก่อให้เกิดความรู้ที่กว้างขวางก้าวหน้า ๓. การอ่านก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (๒๕๓๕:๑๖) ได้กล่าวถึง ความสำคัญการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็ สิ่งจำเป็นและก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้านทุกโอกาสทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้การ ประกอบอาชีพและการพักผ่อนหย่อนใจการอ่านช่วยส่งเสริมความรู้ความคิดให้เพิ่มพูนขึ้น สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (๒๕๓๖: ๙๘) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่าการอ่านเป็นทักษะสำคัญและใช้มากในชีวิตประจำวันเพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาความรู้ต่างๆ สนิท ตั้งทวี (๒๕๓๖:๓) การอ่านหนังสือมีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมากผู้ใดมีความสามารถพิเศษในการอ่านมักจะได้รับความ

เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและรุ่งเรืองกว่าผู้ที่ไม่ค่อยมีนิสัยรักการอ่านผู้ที่อยู่ในสถาบันการศึกษานั้นการอ่านหนังสือเป็นสิ่งจำเป็นแก่เขา เหล่านี้เป็นอย่างยิ่งเพราะผู้ที่อยู่ในวงการศึกษจะต้องติดตามความเคลื่อนไหวทางวิชาการอยู่เสมอ สุขจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (๒๕๓๖:๑๓๖) ได้กล่าวไว้ว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญมากและใช้มากในชีวิตประจำวันเพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรพวิทยาต่างๆเพื่อความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจผู้มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่าน มีอัตราเร็วในการอ่านสูงย่อมแสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดการเขียนเป็นอย่างดีหากนักเรียนที่มีพื้นฐานในการอ่านที่ดีแล้วย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาอื่นๆได้เป็นอย่างดี สรุปได้ว่าการอ่านเป็นทักษะมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน ในการที่จะได้มาซึ่งความรู้อันก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าและเป็นเครื่องทำให้เกิดความสำเร็จ ในการประกอบอาชีพอีกด้วยจุดมุ่งหมายในการอ่านจุดมุ่งหมายในการอ่านย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคนซึ่งการอ่านครั้งหนึ่งๆนั้นอาจมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังนี้ ประภาศรี สีหอำไพ (๒๕๒๔ : ๓๓๑) ได้กล่าวว่าความมุ่งหมายของการอ่านมีหลายประการคือ ๑. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ๒. อ่านเพื่อให้ได้เนื้อหา ๓. เพื่อความเข้าใจตนเองและผู้อื่น ๔. เพื่อสร้างจินตนาการ ๕. ปลุกใจให้กล้าหาญต่อสู้ชีวิตต่อไปตามเรื่องที่อ่าน ๖. อ่านเพื่อวิจารณ์หรือปฏิบัติศนหนังสือ มัลลิกา ภักดิ์ผดุง (๒๕๓๑ : ๑๔) ให้จุดมุ่งหมายการอ่านไว้ ๖ ประการ ๑. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าวๆ ๒. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ ๓. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป ๔. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้ ๕. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ญาณคิดถาม ข้อความที่อ่าน ๖. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน เสริมศรี หอทิมาวรกุล (๒๕๓๗: ๓๔๙) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจไว้ ดังนี้ คือ ๑. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเข้าใจกลไกในการอ่านเบื้องต้น เช่น การกวาดสายตาการสังเกตการจับหนังสือ เป็นต้น ๒. เพื่อส่งเสริมให้เด็กอ่านคำประโยคสั้นๆได้โดยเข้าใจความหมายได้ถูกต้องและออกเสียงได้ชัดเจน ๓. เพื่อส่งเสริมให้เด็กอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและอ่านในใจและสามารถเก็บใจความและเรื่องราวต่างๆจากเรื่องที่อ่านได้ ๔. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์เรื่องราวประกอบการอ่าน ๕. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดจินตนาการเมื่อได้อ่านข้อความในหนังสือและสามารถถ่ายทอดจินตนาการออกมาเป็นคำพูดหรือข้อเขียนได้ ๖. เพื่อปลุกฝังให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านให้เห็นความจำเป็นของการอ่านตลอดจนเลือกหนังสืออ่านได้ตามความสนใจของตนเอง ๗. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความสนใจและเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี โดยรู้จักอ่านร้อยแก้วและร้อยกรองที่เหมาะสม ๘. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักหาความหมายของศัพท์โดยใช้หนังสืออ้างอิงจากพจนานุกรมหรือพจนานุกรม ๙. เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ในสิ่งแวดล้อมสนใจปัญหาและเหตุการณ์ประจำวัน แฮร์ริส,ตักลาส อี (๒๕๔๕ : ๘๕) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ๓ ประการ ดังนี้ ๑. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางการอ่าน ๒. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ ๓. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินจากจุดมุ่งหมายของการอ่าน

สรุปได้ว่าอ่านเพื่อให้เกิดความรู้ความคิดความเพลิดเพลินซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นจุดสำคัญที่ผู้อ่านต้องมีจุดมุ่งหมายในการอ่านว่าอ่านเพื่ออะไร ดังนั้นสิ่งที่จะทำให้อ่านได้อย่างเข้าใจคือต้องจับใจความสำคัญให้ได้ประเภทของการอ่าน นักวิชาการได้จำแนกประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้ ยรรยง มีสติ (๒๕๒๕ : ๒๔) กล่าวว่า การอ่านประเภทใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นการอ่านในใจหรือการอ่านออกเสียงควรมีหลักสำคัญดังนี้ ๑. การอ่านในใจต้องมีความแม่นยำในการจับตา

ตัวหนังสือการเคลื่อนสายตาจากต้นวรรคไปสู่ท้ายวรรคและการแบ่งช่องระหว่างวรรคหนึ่งผ่านไปสู่วรรคหนึ่งความแม่นยำในการกวาดสายตาเป็นสิ่งที่ต้องนึกให้รวดเร็วจึงสามารถเก็บได้ครบทุกคำการเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่วเมื่อจะย่อหน้าหนึ่งควรหยุดคิดเล็กน้อยเพื่อสรุปความคิดว่าย่อหน้าที่ย่านจบลงกล่าวถึงอะไรเนื้อหาสำคัญอยู่ที่ไหน

๒. การอ่านออกเสียงการอ่านออกเสียงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อื่นฟังควรถือหลักธรรมชาติของเสียงอ่านถูกต้องตามหลักภาษาเป็นเกณฑ์สำคัญในการพิจารณาออกเสียง เช่นคำพ้องรูป คำควบกล้ำ คำสมาส ไม้มก เป็นต้น แม้การอ่านถูกต้องก็ควรมีการเน้นเรื่องที่สำคัญเว้นระยะแบ่งวรรคตอนในส่วนที่อ่านให้ถูกต้องด้วย ทักษิณี ศุภเมธี (๒๕๔๔: ๘๔) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้ คือ ๑. การอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อชวนหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเองการอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็ว และการจับใจความสำคัญซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นนักเรียนและนักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็นไม่เพียงแต่อ่านได้หรืออ่านออกเท่านั้นแต่จะมีความสามารถดังต่อไปนี้คือสรุปความแปลความขยายความและวิเคราะห์คำหรือเนื้อเรื่องและวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องได้

๒. การอ่านออกเสียงได้แก่ ๒.๑ อ่านออกเสียงร้อยแก้วเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ ๒.๒ อ่านออกเสียงบทหรือกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและซาบซึ้งจากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าการอ่านแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ คือการอ่านออกเสียงและการอ่านไม่ออกเสียงหรือเรียกว่าการอ่านในใจ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านประเภทใดผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน การอ่านจึงจะเกิดประโยชน์ต่อผู้อ่านขั้นตอนในการอ่านจับใจความขั้นตอนในการอ่านจับใจความนับว่าเป็นบันไดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการอ่านเพราะผู้อ่านจะต้องพัฒนาการตามลำดับขั้นที่เหมาะสม คือจากง่ายไปหายากซึ่งมีผู้ให้ความหมายของขั้นตอนในการอ่านจับใจความไว้ดังนี้ สายสุนิ สกุลแก้ว (๒๕๓๔ : ๒๔) ได้จัดอันดับขั้นตอนในการอ่านจับใจความไว้ ๔ ระดับ ดังนี้ ๑. การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) หมายถึงการอ่านที่นักเรียนสามารถจับใจความและมีความเข้าใจในเรื่องได้ชัดเจน ๒. การอ่านขั้นแปลความ (Interpretative Reading) หมายถึงการอ่านที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องได้ ผู้เรียนจะต้องอาศัยการอ่านที่รอบคอบเพื่อที่จะประมวลเรื่องราวต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปความโดยอาศัยเหตุผลที่เกิดขึ้นมีการเปรียบเทียบคาดการณ์ตลอดจนมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ๓. การอ่านขั้นวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึงการอ่านที่ผู้อ่านสามารถประเมินได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร มีเหตุผลอย่างไรผู้อ่านจะสามารถตัดสินคุณค่าความถูกต้องว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร ๔. การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถขยายความคิดของตนให้กว้างไกลและสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่านในแนวทางใหม่ๆได้เป็นอย่างดี

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (๒๕๓๕ : ๗๕) จัดขั้นตอนการอ่านจับใจความไว้ ๓ ระดับ ดังนี้ ๑. การอ่านเอาเรื่อง (Literal Reading) การอ่านระดับนี้บังคับแล้วว่าอ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องราวว่าอ่านอะไรเป็นอย่างไรเกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่ ๒. การอ่านขั้นแปลความตีความขยายความ (Interpretative Reading) ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่องคือต้องจำเรื่อง แปลความต้องขยายความเป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าการอ่านเอาเรื่อง ๓. การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านในระดับนี้ต้องใช้ความสามารถสติปัญญาขั้นสูงโดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่องการแปลความเมื่อพิจารณาถึงขั้นตอนในการอ่านจับใจความนั้นจะเห็นได้ว่าผู้รู้มักจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายากเพื่อความสำเร็จในการอ่านจับใจความผู้สอนจำเป็นต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนดังกล่าวเพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้มีประสิทธิภาพ 2.หลักและ

ทฤษฎีการอ่านนักศึกษาของไทยได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านไว้หลายท่านดังนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (๒๕๒๗ : ๑๐๘ - ๑๑๑) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ดังนี้ ๑. การอ่านที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองโดยการเสริมแรงที่เหมาะสมในขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้นการอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่องซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้นและทักษะที่มีความซับซ้อนแต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะถูกหลอมรวมเข้าด้วยกันโดยผ่านกลวิธีฝึกให้นักเรียนแยกแยะได้ว่าส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอักษรและส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา ๒. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจทฤษฎีความรู้ความเข้าใจที่มีแนวคิดว่าการเรียนรู้จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ ๓ อย่างคือประสบการณ์ในการเรียนรู้ การรู้จักสะสมความรู้และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความและการแปลความต่างๆการเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิมและแสดงออกอย่างเหมาะสม ๓. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการมีแนวคิดในการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ต้องพึ่งผู้อื่นและจะพัฒนาไปเรื่อยๆตามวัยสิ่งสำคัญของช่วงอายุคือจะมีการเรียนรู้ทักษะเฉพาะอย่างในแต่ละช่วงอายุถ้าช่วงอายุไหนไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมพัฒนาการการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็จะเป็นบกพร่องไปและจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ในส่วนภายหลัง ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่างๆตามความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน แม้นมาศ ขวลิขิต (๒๕๒๘ : ๙) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอ่านเบื้องต้นดังต่อไปนี้ ๑. อย่าเริ่มด้วยการอ่านขั้นสูงเกินสติปัญญา ๒. อ่านตามความสนใจและรสนิยม ๓. อย่าฝืนอ่านต้องมีความสุขในการอ่าน ๔. พัฒนาการตามระดับความรู้ ๕. อ่านเรื่องเดียวกันหลายครั้งจะได้รสต่างกัน ๖. เลือกอ่านงานเขียนของนักเขียนอาวุโสที่มีทรรศนะตรงกัน ๗. อ่านได้ทุกเวลาอย่าฝัดฝอน ๘. ต้องอ่านด้วยวิจารณญาณ ๙. อย่าเบื่อง่ายต้องมีเหตุผลของตนเองและเป็นสากล บันลือ พงกษะวัน (๒๕๓๒ : ๑๖ - ๑๗) ได้กล่าวถึงการเรียนอ่านของเด็กไว้ ๓ ทางคือ ๒. เด็กเรียนอ่านโดยอาศัยตาสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ ภาพที่แสดงอาการเคลื่อนไหวสัมพันธ์ กับประโยคการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้อาศัยภาพเป็นเครื่องช่วยอ่านเรื่องราวโดยอาศัยสถานการณ์ของภาพเป็นเครื่องบอกความเป็นไปของเรื่อง ๒. เด็กเรียนอ่านโดยใช้เสียงพาไปใช้หูวิเคราะห์เสียงแล้วผสมเสียงอ่านการอ่านแบบนี้อาศัยหูวิเคราะห์เสียงผสมเสียงอ่านคำแล้วอ่านออกเสียงตามไป ๓. เด็กเรียนโดยอาศัยการจำรูปคำการจำโครงสร้างหยาบภายนอกซึ่งคำเหล่านี้มีความหมายเด่นชัดเด็กจะระลึกถึงประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยแปลความหมายและการแปลความหมายของประโยคซึ่งสามารถทำความเข้าใจความหมายได้เด่นชัดเป็นการเรียนอ่านด้วยสมองทฤษฎีที่กล่าวมานั้นเป็นทฤษฎีการอ่านที่เน้นการจัดลำดับข้อความเน้นวิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อความรวมทั้งทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรมเน้นความรู้ความเข้าใจและเน้นทฤษฎีพัฒนาการตลอดจนวิธีการเรียนอ่านของเด็กซึ่งมีอยู่ ๓ ทางด้วยกันคือการสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำอ่านโดยใช้เสียงพาไปการจำรูปคำซึ่งทฤษฎีเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจเพื่อให้เกิดผลดีความเข้าใจในการอ่านความเข้าใจในการอ่านนับว่าเป็นจุดมุ่งหมายหรือประเด็นหลักของการอ่านเพราะการอ่านแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็วถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ตนอ่าน ถือว่าการอ่านไม่มีประสิทธิภาพซึ่งมีผู้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านดังนี้ ชวาล แพรัตกุล (๒๕๒๐ : ๑๗๔) ให้ความเห็นว่าความเข้าใจสามารถแสดงออกมาด้วยพฤติกรรม ๓ ประการ คือ ๑. การแปลความคือสามารถแปลความหมายของสิ่งต่างๆได้โดยแปลลักษณะและนัยของเรื่องซึ่งมีความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องนั้นๆโดยเฉพาะ ๒. การตีความคือความสามารถจับใจความสำคัญระหว่าง

ชิ้นส่วนย่อยๆของเรื่องนั้นจนสามารถนำมากล่าวอีกนัยหนึ่ง ๓. การขยายความคือความสามารถขยายความหมายตามนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้ เสาวณี คลองน้อย (๒๕๓๐ : ๑๖) ได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน ดังนี้ ๑. ความสามารถเชิงถ้อยคำทั่วไป ซึ่งหมายถึงความรู้เกี่ยวกับคำประกอบด้วยความกว้าง ความลึกและขอบเขตของศัพท์ ๒. ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน หมายถึงทักษะการรวบรวมข้อมูลในเรื่องความเข้าใจ ความหมายตามที่ปรากฏในเรื่องและความสามารถที่จะทำตามคำแนะนำเฉพาะเรื่องที่กำหนดให้อ่าน ๓. ความเข้าใจ ความหมายแฝงของสิ่งที่อ่าน หมายถึงการมีเหตุผลเกี่ยวเนื่องกันในการอ่านการดึงข้อสรุปจากสิ่งที่อ่านการทำนายผลการเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อหาที่ปรากฏความเข้าใจจุดสำคัญของเรื่องการจัดลำดับความคิดการตีความของสิ่งที่อ่านการนำข้อมูลไปใช้แก้ปัญหาการสรุปหลักการหรือข้อยุติจากเรื่องที่อ่าน หรืออีกนัยหนึ่งคือการที่ผู้อ่านมีปฏิกิริยาตอบสนองที่คล่องแคล่วใช้ความคิดได้อย่างกว้างขวางลึกซึ้งกว่าข้อมูลที่ปรากฏ ๔. การเข้าถึงเจตนาหรือความตั้งใจของผู้เขียนการเข้าใจหลักการและกลวิธีการเขียน ผู้เขียนจะ กระทำได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่สร้างขึ้น นิลวรรณ สิทธิอาษา (๒๕๓๙ : ๑๗) ได้ให้คำจำกัดความเข้าใจในการอ่านไว้ว่าความเข้าใจในการอ่าน คือความสามารถที่จะเข้าใจในลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่อ่านอย่างครบถ้วน วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (๒๕๔๐ : ๓๕) กล่าวว่าผู้อ่านที่อ่านแล้วเข้าใจได้ดีจะต้องมีความสามารถ ดังนี้ ๑. การเก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ ๒. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ ๓. ตีความเข้าใจความสำคัญและแนวความคิดในเรื่องได้ ๔. สรุปเรื่องราวต่างๆจากเรื่องที่อ่านได้ ๕. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้ ๖. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์จากที่กล่าวมาข้างต้นความเข้าใจในการอ่านคือการที่สามารถจับใจความสำคัญการแปลความการตีความขยายความและการสรุปความระดับความเข้าใจในการอ่านในการอ่านสื่อใดๆก็ตามผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านได้การอ่านนั้นๆย่อมไม่เกิดประโยชน์ซึ่งผู้เชี่ยวชาญการอ่านได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ต่างๆดังนี้ สายสุณี สกกุลแก้ว. (๒๕๓๔:๒๑ ; อ้างอิงมาจาก Berret. ๑๙๖๐ : ๑๕๒) ได้จัดลำดับขั้นการอ่านโดยอาศัยหลักการแบ่งประเภทวัตถุประสงค์ของการศึกษาออกเป็น ๕ ขั้น ดังนี้ ๑. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension Level) คือความสามารถในการอ่านจับใจความรายละเอียดต่างๆจับใจความสำคัญลำดับเหตุการณ์ต่างๆสามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ของความแตกต่างและความเหมือนทราบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลทราบถึงลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่านและสามารถจำและทบทวนเรื่องที่อ่านได้ ๒. ระดับการจัดระเบียบเรียงใหม่ (Reorganization Level) ความสามารถในการแยกแยะประเภทของสิ่งของต่างๆให้สามารถย่อเรื่องที่อ่านได้ทั้งหมดหรือข้อความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้ ๓. ระดับการให้ความคิดเห็น (Inferential Comprehension Level) ได้แก่ความสามารถในการคิดเห็นและรายละเอียดที่ได้จากการอ่านความคิดเห็น และประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้สรุปให้ หัวข้อวินิจฉัยสนับสนุนรายละเอียดสรุปใจความสำคัญลำดับเหตุการณ์และการตีความของภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจากข้อความที่อ่าน ๔. ระดับประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถที่จะตัดสินและประเมินผลด้วยตนเองว่าเรื่องที่อ่านนั้นอะไรเป็นข้อเท็จจริง (Fact) อะไรเป็นจินตนาการ (Fantasy)อะไรเป็นความคิดเห็น (Opinions) ตลอดจนสามารถประเมินความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่านและประเมินผลในแง่ของความคิดเห็นส่วนตัวว่ามีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับหรือไม่ ๕. ระดับซาบซึ้ง (Appreciation) ความสามารถในระดับนี้เป็นการอ่านในระดับสูงสุดคือมีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่องตามภาษาของผู้เขียนตลอดจนการสร้างภาพพจน์และการแสดงออกทางอารมณ์จากการที่ได้อ่านเรื่องราว จรรยา บุญมีประเสริฐ (๒๕๓๗ : ๒๓) ได้

แสดงความคิดเห็นว่าความเข้าใจในการอ่านไม่ได้จำกัดอยู่ที่เพียงการตอบคำถามได้ถูกต้องเท่านั้นแต่หมายถึงความเข้าใจ ๒ ระดับ คือ ๑. ระดับต่ำความเข้าใจระดับนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้อ่านพอใจกับสิ่งที่ตนอ่านเข้าใจ ความหมายและมโนทัศน์อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ๒. ระดับสูงนักเรียนต้องจับใจความสำคัญให้ได้เข้าใจถึงแก่นแท้ของแนวคิดที่เขียนอยู่ และสามารถเปรียบเทียบแนวคิดเหล่านั้นกับสิ่งที่เคยรู้มาเพื่อที่จะรับเอาสาระสำคัญและแนวคิดใหม่มาผสมผสานเป็นมโนทัศน์ทั้งใหม่และเก่าให้เข้าด้วยกัน ดัลล์แมน (Dalman. ๑๙๗๔ : ๑๖๖) ได้แบ่งระดับการอ่านออกเป็น ๓ ระดับ คือ ๑. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึงความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ ๒. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretative Level) คือความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความตีความและแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้ ๓. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมิน ค่า สิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสินเมื่อพิจารณาถึงระดับความเข้าใจการอ่านนั้นจะเห็นว่าระดับของความเข้าใจในการอ่านนั้นจะมีความแตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่านและความสามารถของผู้อ่านเพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านจะไม่สามารถนำความรู้ ความคิดจากสิ่งที่อ่านไปใช้ให้ เกิดประโยชน์ฉะนั้นในการสอนอ่านจับใจความ ผู้สอนจำเป็นต้องฝึกฝนให้นักเรียนมีคุณสมบัติเหล่านี้เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้ได้ผลองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านมีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการด้วยกัน ได้มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้ จรรยา บุญมี ประเสริฐ (๒๕๓๗ : ๒๕) กล่าวว่าองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของความเข้าใจ ในการอ่านมีอยู่ ๙ ประการต่อไปนี้ คือ ๑. ความรู้ในเรื่องศัพท์ ๒. ความมีเหตุผลในการอ่านความสามารถในการหาความหมายและรวบรวมความหมายของใจความหลายๆใจความเข้าด้วยกัน ๓. ความสามารถในการค้นหาข้อความที่ผู้เขียนแสดงสาระสำคัญของเนื้อเรื่องอย่างกระชับแจ่มแจ้งเพื่อเป็นประโยชน์ในการรวมความคิดของเรื่องได้ ๔. ความสามารถในการแสดงความมุ่งหมายความสนใจหรือความคิดของผู้เขียน ๕. ความสามารถที่จะหาความมุ่งหมายของคำที่ไม่คุ้นเคยจากข้อความหรือสามารถตัดสินใจได้ว่าในบรรดาความหมายหลายๆอย่างของคำนั้นความหมายใดจะเหมาะสมกับคำนั้น ในข้อความ นั้น ๖. ความสามารถในการรวบรวมเนื้อความย่อยๆที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่าน ๗. ความสามารถในการติดตามวิธีดำเนินเรื่องของเรื่องราวที่อ่านและสามารถคาดคะเนเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนและหลังเรื่องที่อ่านได้ ๘. ความรู้เรื่องวิธีการเขียนต่าง ๆ ๙. ความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน บุษ และ เฮิบเนอร์ (Bush and Heubner. ๑๙๗๐ : ๗๙) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่าต้องประกอบด้วย ๑. การตีความของหนังสือ หรือสัญลักษณ์ที่เขียนขึ้น ๒. การจับใจความหมายได้ ๓. การซึมซาบหรือเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนเสนอได้โดยตลอด ๔. กระบวนการคิดหาเหตุผลและความหมาย จากองค์ประกอบที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนจะสามารถจับใจความหรือเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้นั้นจะต้องประกอบด้วยความสามารถพื้นฐานหลายประการด้วยกัน เช่นความรู้ใน เรื่องคำศัพท์การเข้าใจ ประโยคความสามารถในการหาใจความสำคัญความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถเหล่านี้ครูต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษที่จะสร้างให้มีขึ้นในตัวเด็กโดยจะต้องได้รับการสร้างที่ถูกต้องจึงจะเกิดประโยชน์กับเด็กต่อไปการจัดการเรียนรู้ การอ่านโดยใช้วิธีให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองการจัดการเรียนรู้การอ่านโดยทั่วไป ครูมักใช้แบบเรียนเพื่อให้นักเรียนอ่านแบบเรียนจะประกอบด้วยบทอ่านคำศัพท์สำนวนและคำถามที่เกี่ยวข้องเนื้อเรื่องที่อ่านวิธีการสอนอ่านดังกล่าวทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีเพียงเล็กน้อยคือครูมีหน้าที่บอกให้นักเรียนอ่านตามแบบที่กำหนดให้แล้วตอบ

คำถามท้ายบทและครูจะเฉลยคำตอบภายหลังนอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากเท่าที่ควรเพราะไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเลือกบทเรียนแบบฝึกหัดตลอดจนเป็นการไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องี่อ่านให้เป็นการจำกัดในเรื่องความคิดที่จะสร้างสรรค์ในปัจจุบันการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาไทยมีแนวโน้มที่จะมุ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนมากกว่าแต่ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่มีการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างมากที่สุด 3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกความหมายของแบบฝึกหมายถึงแบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ (ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๒๕ : ๔๘๓) วรรณ แก้วแพรง (๒๕๒๖ : ๘๖) ได้กล่าวถึงแบบฝึกหัดเสริมทักษะว่าเป็นแบบฝึกหัดที่ครูจัดให้แก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีทักษะเพิ่มขึ้นโดยการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความสนใจและความพอใจหลังจากนักเรียนได้เรียนเรื่องนั้นมาบ้างแล้ว ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (๒๕๓๗ : ๓๘) ให้ความหมายของแบบฝึกปฏิบัติว่าหมายถึงคู่มือให้นักเรียนที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจากชุดการสอนเป็นส่วนที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญและทำแบบฝึกหัดด้วยมีลักษณะคล้ายกับ “แบบฝึกหัด” แต่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำมากกว่าแบบฝึกหัดอาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยเรียกว่า “Worksheet” หรือ “กระดาษคำตอบ” ซึ่งผู้เรียนต้องถือติดตัวเวลาประกอบกิจกรรมต่าง ๆ หรืออาจรวมเป็นเล่ม เรียกว่า “Workbook” โดยเย็บรวมเรียงตามลำดับตั้งแต่หน่วยที่ ๑ ขึ้นไปแบบฝึกปฏิบัติเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้เรียนแต่ต้องเก็บไว้ที่ชุดการสอนเป็นตัวอย่าง ๑ ชุดเสมอ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๒ : ๖๔๑) แบบฝึกหัดหมายถึง น. แบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบเป็นต้น

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับงานแบบฝึก กัลยา ชมสะอาด (๒๕๔๒) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ด้วยการนำคำจากหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๑ เล่มที่ ๑-๒ เป็นคำที่มีตัวสะกดทั้ง ๙ มาตรา คือ แม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กต และ แม่กบ จัดทำแบบฝึก ๙ ชุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดสุขไพโรวัน อำเภอแกลง จังหวัด ระยอง จำนวน ๓๐ คนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในระดับปานกลาง ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกสามารถทำแบบฝึกหัดทบทวนท้ายแบบฝึกแต่ละชุดผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๔๐ และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกผ่าน เกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๖๖ ซึ่งสูงกว่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐ กิตติคุณ รัตนเดชกำจาย (๒๕๔๒) ได้วิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย เรื่อง มาตรา ตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับสอนโดยวิธีปกติเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องมาตราตัวสะกดและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนด้วยวิธีสอนทั้ง ๒ วิธีกลุ่มตัวอย่างคือของโรงเรียนเมืองสมุทรสงคราม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน ๖๐ คน ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (๘๐ / ๘๐) คือ ๙๒.๒๙ / ๘๐.๑๗ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกดที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการ

สอนโดยวิธีปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั้น คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่อง มาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ ที่สอนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยปกติ ญัฐ พงศ์สาวงค์ต๋อย (๒๕๔๒) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพเรื่องการสะกดคำยากวิชาภาษาไทยชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ โดยพัฒนาแบบฝึกตามขั้นตอนศึกษาหลักสูตรศึกษาเอกสารและงานวิจัยตำราที่เกี่ยวข้องกับการ สะกดคำยากและวิธีการสร้างแบบฝึกให้ครอบคลุมเนื้อหาจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าคะแนนรวมความสามารถในการสะกดคำยากวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ โดยการใช้ กิจกรรมแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่พัฒนาขึ้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ คะแนนความคงทนในการเรียนรู้ของแต่ละคนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และนักเรียนมีเจตคติต่อแบบฝึก ทักษะการสะกดคำยากที่พัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๕ สงบ มั่นคง (๒๕๔๒) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ แบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ ใจ กล้า ประกอบการสอนภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะ กิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่องแม่ไก่ใจกล้าประกอบการสอน ภาษาไทยแบบ มุ่ง ประสบการณ์ทางภาษาตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังเรียนโดยแบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่องแม่ไก่ใจกล้าและเพื่อ ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้าประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาโดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๑ โรงเรียนบ้านโพหนอง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานีจำนวน ๓๐ คน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่องแม่ไก่ใจกล้าประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีประสิทธิภาพ ๙๒.๖๖ / ๘๘.๐๐ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐ / ๘๐ ที่ตั้งไว้กับนักเรียน ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้ามีความคงทนในการเรียนรู้ นฤดี ผิวงาม (๒๕๔๕) ได้ ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรื่อง วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มี วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรื่องโดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบ้าน คลองซื่อ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน ๒๔ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบฝึกเสริม ทักษะการเขียนเรื่องนักเรียนต้องมีการพัฒนาแบบฝึกมีรูปแบบหลากหลายฝึกเป็นรายบุคคลเนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัวมี ภาพประกอบสีสันสวยงามผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานกำหนดคือ ๘๓.๖๘/๘๓.๓๓

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งชุดแบบฝึกทักษะ นั้นได้ผสมผสานเทคนิควิธีการเรียนรู้หลายรูปแบบมีเนื้อหาและกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับวัยระดับชั้นของ ผู้เรียนมีความสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนประกอบด้วยสื่ออุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ชุดแบบ ฝึกเป็นสื่อเทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายดังนั้นชุดแบบฝึกกิจกรรมการอ่านสะกดคำภาษาไทยจึงเป็น นวัตกรรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนให้สูงขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

สแลตเทอร์ (Slattery, ๑๙๗๐ : ๓๘๐ - ๑๔) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่นักเรียนในระดับ ๙ จำนวน ๓๒๐ คนด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยใช้คำต่างๆกัน ผลปรากฏว่าวิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้นแต่ยังคงมีการสะกดผิดบ้างเนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไปซึ่งเขาสรุปว่า ถ้าต้องการให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนสะกดคำต่างๆมาก คาทาลาโน (Catalano, ๑๙๗๖ : ๔๙๘๓-A) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านและคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้การสะกดคำในเรื่องที่กำหนดให้โดยได้ทำการทดลองกับนักเรียนระดับ ๖ ในรัฐยูทาห์ ใช้เวลาในการทดลอง ๗ สัปดาห์ พบว่านักเรียนที่เรียนจากวิธีการ ๒ กลุ่ม มีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน แคลนตัน (Clanton, ๑๙๗๗ : ๗๒๒๐-A) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำแล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่หายไป สัปดาห์ละ ๔ แบบฝึกหัด รวม ๓ สัปดาห์กับนักเรียนระดับ ๖-๗ จำนวน ๑๙๔ คน ผลปรากฏว่าคะแนนจากการทดลองสอบสะกดคำของกลุ่มทดลองไม่สูงกว่ากลุ่มควบคุมกลุ่มทดลองไม่มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดแต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังการทำแบบฝึกหัดสูงกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกหัด นักเรียน ระดับ ๖ ที่จัดระบบการสอนที่ดีได้คะแนนสูงกว่านักเรียนระดับ ๗ ที่เป็นกลุ่มทดลอง ชวอร์ต และโดห์ริง (Schwartz and Doehring, ๑๙๗๗ : ๕๕) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ ๒-๖ จำนวน ๑๖๐ คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมายแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบและแบบทดสอบการอ่านสะกดคำยากพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้รูปภาพที่มีความหมายมีแนวโน้มของการอ่านสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการอ่านสะกดคำแบบธรรมดา

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก เพื่อตรวจสอบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. วิธีดำเนินการวิจัย
๒. การวิเคราะห์ข้อมูล
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหลักสูตร เอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้
2. สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ 20 คะแนน สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
4. ประชากรในการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก
5. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒/๑ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๒๔ คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive)

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ ผู้วิจัยตรวจสอบแบบบันทึกคะแนนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนทั้ง ๒ ครั้ง มาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ คือเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๒. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการเขียนสะกดคำ
๓. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๗ ดังนี้

๑. ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำแล้วบันทึกผลแบบการให้คะแนน
๒. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้นักเรียนห้องอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
๓. การทดสอบหลังสอน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำในชุดแบบฝึกทักษะการเขียนแบบสะกดคำฉบับเดียวกับวัดผลก่อนเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)

๑ สถิติพื้นฐาน .๑.๑ ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. ๒๕๓๕ : ๑๐๑) เมื่อ $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ย

$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม X แทนคะแนนดิบ N แทนจำนวนคะแนนในกลุ่ม

.๑.๒ ค่าเฉลี่ยร้อยละ $P = \frac{f}{n} \times 100$ เมื่อ P แทน ร้อยละ f แทนความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ N

แทนจำนวนความถี่ทั้งหมด

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก เพื่อตรวจสอบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้องตลอดจนการสื่อความหมายของข้อมูลที่ตรงกันผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง X แทนคะแนนเฉลี่ย SD.แทนผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตารางที่ ๑ ตารางที่ ๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน ๒๔ คน

เลขที่	ชื่อ-สกุลนักเรียน	คะแนนก่อนใช้แบบฝึกทักษะ (20 คะแนน)	คะแนนหลังใช้แบบฝึกทักษะ (20 คะแนน)	SD.
1	เด็กชายปุณยวีร์ รวยรวย	13	18	8
2	เด็กหญิงศิโรรัตน์ ตันติภาสน์	14	18	9
3	เด็กหญิงอารตี ยาเดฟ	15	19	9
4	เด็กหญิงภัทราวดี รัตทัพ์ที่	12	19	9
5	เด็กหญิงลวitra ฌลคร	12	18	9
6	เด็กชายพรเทพ บุญรอด	12	18	9
7	เด็กชายปณณวิชญ์ หนูสุข	14	18	8

8	เด็กชายกวินทรา โอดเทิง	14	18	8
9	เด็กชายณัฐพงศ์ เจริญสุข	12	19	9
10	เด็กหญิงพิมพ์พิษา มะธูระ	15	18	8
11	เด็กหญิงณัฐนิชา ไชยบุตร	13	19	9
12	เด็กหญิงศิริลักษณ์ ภัคดี	12	19	9
13	เด็กชายจุฑาภรณ์ ทองมา	12	18	9
14	เด็กหญิงธนิกานต์ หวานสนิท	13	19	9
15	เด็กหญิงวาริดา นาคประดิษฐ์	15	18	9
16	เด็กหญิงญาณิศา คีชวน	15	19	9
17	เด็กชายจักรี วุฒิสักดิ์	14	18	8
18	เด็กหญิงพรชนก สนอยู่	13	18	8
19	เด็กหญิงปัทมา บัญโต	14	19	9
20	เด็กชายชนาธิป หมั่นจำรูญ	14	18	8
21	เด็กชายปณณทัต สมศรี	13	18	8
22	เด็กชายสิริदनย์ ศรีเกษม	12	19	9
23	เด็กหญิงปวีณธิดา โลพิศ	13	19	9
24	เด็กชายณรงค์ฤทธิ์ ยาเดฟ	12	18	8
	รวมทั้งหมด	318	442	
	เฉลี่ย (X)	13.25	18.42	
	ค่าร้อยละ	63.60	88.40	

จากตารางเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ หลังจากฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำแล้วมีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนใช้แบบฝึก มีค่าเฉลี่ย 18.42 ร้อยละ 88.40

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก มีวัตถุประสงค์ ๑. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ๒. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก ๓. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนต่อไปนี้

การดำเนินการวิจัยได้ดำเนินการดังนี้ ขั้นตอนที่ ๑. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษา ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยที่ใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ วิเคราะห์ ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ขั้นตอนที่ ๒. การศึกษาสภาพและแนวทางการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ การ วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

๑. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก พบว่านักเรียนมีผลการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำสูงมากทั้ง ๒๔ คน
๒. ผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กพบว่านักเรียนทั้ง ๒๔ คน มีผลคะแนน การทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมาก
๓. นักเรียนมีผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก

ผลการวิจัยการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กพบว่าคะแนนทดสอบหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีคะแนนสูงจากก่อนใช้ชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มี ค่าเฉลี่ย 18.42 ร้อยละ 18.42 ซึ่งแสดงว่าการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็กทำให้ทราบว่าความสำคัญในการเขียนสะกดคำของนักเรียน เกิดจากวิธีสอนของครูเป็นองค์ประกอบสำคัญ แต่ครูยังขาดอุปกรณ์ที่เป็นแบบฝึกเสริมทักษะที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน สอดคล้องกับความเห็นของ เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (๒๕๓๔) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ ข้อเท็จจริงความเข้าใจจินตนาการอารมณ์ความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารและสามารถจารึกไว้เป็นตัวอักษรที่เก็บไว้ได้ยาวนาน ตรงกับแนวความคิดของการเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะอย่างถูกต้องเหมาะสมในการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้แสวงหาความรู้และประสบการณ์เรียนรู้ในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษาให้เกิดความชื่นชมซาบซึ้งและภูมิใจในภาษาไทยโดยเฉพาะคุณค่าทางวรรณคดีและภูมิปัญญาทางภาษาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์ไว้อันเป็นส่วนเสริมสร้างความงดงามในชีวิตการเรียนรู้ภาษาไทยย่อมเกี่ยวพันกับความคิดของมนุษย์เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิดการเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดสร้างสรรค์คิดวิพากษ์วิจารณ์คิดตัดสินใจแก้ปัญหาและวินิจฉัยอย่างมีเหตุผลขณะเดียวกันการใช้ภาษาอย่างมีเหตุผลใช้ในทางสร้างสรรค์และใช้ภาษาอย่างสละสลวยงดงามย่อมสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษาให้เกิดความน่าเชื่อถือและเชื่อภูมิด้วยภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราวความรู้และประสบการณ์ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็นความเห็นความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

แบบฝึกทักษะที่มีรูปแบบหลากหลายทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย สอดคล้องกับคำกล่าวของ สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2553) กล่าวว่า iva แบบฝึกทักษะที่ดีควรมีแบบฝึกทักษะหลายๆแบบเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา นครศรีธรรมราช เขต ๔ ได้แรงบันดาลใจจากการที่นักเรียนบางส่วนมีปัญหาในด้านการเขียนสะกดคำ จึงได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงด้วยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จนประสบผลสำเร็จ

ส่งผลให้การศึกษาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำมีความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในโรงเรียนทั่วไปทุกสังกัดได้ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

๑. นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมหรือพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง
๒. นักเรียนที่มีข้อบกพร่องหรือมีความก้าวหน้าช้าต้องใช้เวลาในการฝึกเพิ่มขึ้น
๓. นำแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน ไปประยุกต์ใช้กับสภาพปัญหาอื่นที่คล้ายคลึงกัน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑. ควรให้มีการนำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ไปทดลองใช้กับหลายๆโรงเรียน เพื่อสรุปผลและปรับปรุงแก้ไข
๒. ควรเสนอหน่วยงานต้นสังกัด ให้มีการสร้างแบบฝึกทักษะทั้งอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำในระดับชั้นต่างๆ
อย่างทั่วถึงทุกสังกัด

บรรณานุกรม

ศึกษาธิการ, กระทรวง. คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. การวัดและประเมินผลสภาพแท้จริงของ
นักเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2540.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.

----- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
คุรุสภา, 2542.

กรรณิการ์ พวงเกษม. ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2535.

กิตติคุณ รัตนเดช. การวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา นครปฐม,
2544.

จรรยา บุญมีประเสริฐ. ผลการสอนแบบชี้แนะที่มีต่อความเข้าใจการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ ค.บ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

ชนิษฐา แสงภักดี. การส่งเสริมการอ่านของกรมวิชาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2533.

ฉวีลักษณ์ บุญกาญจน์. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. เทคนิคการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โปรแกรมวิชาบรรณารักษศาสตร์ และสารนิเทศ
ศาสตร์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 2542.

ชวาล แพร์ตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. เอกสารการสอนชุดวิชา 213211 ว.สื่อการสอนระดับประถมศึกษา. สาขาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2537.

ณัฐพงศ์ สวางค์ตุ้ย. การศึกษาข้อบกพร่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย และสร้างแบบฝึกเสริม ทักษะแบบฝึก

ซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530.

ทัศนีย์ ศุภเมธี. พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะ
ครุศาสตร์วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัย รัตนโกสินทร์, 2534.

นรินทร์ สุขปรีดี. การศึกษาอัตราความเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใน
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณินพนธ์กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร,
2530.

นิลวรรณ สิทธิอาสา. การอ่านเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปรัชญากับการอ่านตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสาน มิตร, 2539.

นฤดี ผิวดี. แบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมขั้นที่ 5ที่มีประสิทธิภาพเรื่องฟังทองของนิดประกอบAการสอนภาษาไทย
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาขอนแก่น.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม :

บันลือ พุกชะวัน. อุเทศการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษาและบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. 2532.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, 2535.

ประภาศรี สีอำไพ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2524.

ประทีป แสงเปี่ยมสุข. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : เกล็ดไทย, 2517. มหาวิทยาลัยสารคาม, 2538.

มัลลิกา ภัคศิณรงค์. การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่านการเขียนและทัศนคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมา ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับสอนแบบ
ปกติ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2531.

แมนมาศ ชวลิต. “ การสร้างสังคมนักอ่านและการใช้สารสนเทศ,” ในสรุปผลการสัมมนา ระดับชาติว่าด้วยด้วย
การรณรงค์เพื่อการอ่าน. กรุงเทพฯ : ประเมษฐ์การพิมพ์, 2528.

ยรรยง มีสติ. วิชาภาษาไทย 101 การใช้ภาษาไทย. เลย : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครู: เลย, 2525.

รัชณี ศรีไพรวรรณ. การสอนกลุ่มทักษะ 2 (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2527.

รัฐจวน อินทรกำแหง. “ ภาษาวิเคราะห์ ”ในการอ่านและการวิจารณ์หนังสือ. กรุงเทพฯ : อักษร เจริญทัศน์, 2529.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2525.

มะลิ อางวิชัย. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธี

ทำนาย. วิทยานิพนธ์. ศษ.ม.ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2536.

วรรณ แก้วแพรง. คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ปีการศึกษา 2540 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด. ปรินญาณิพนธ์ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540.

วิชัย เพชรเรือง. การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม,

2521.

วรรณิ โสมประยูร และคณะ. แบบฝึกหัดสอนเรื่องวลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

สนิท ตั้งทวี. การอ่านไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2536.

สมชัย ไชยกุล. การสร้างแบบฝึกหัดการออกเสียงคำที่สะกดด้วยแม่กด กก และแม่กบ สำหรับ นักเรียนที่พูดภาษา

มลายูระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

สมบูรณ์ ทินทร. วิธีสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาสารคาม, 2523.

สุชาดา ชาทอง. การวัดผลการศึกษา. กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2537.

สายสุณี สุกุลแก้ว. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

สุขุม เฉลยทรัพย์. การส่งเสริมการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2 ปทุมธานี : วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ในพระราชูปถัมภ์,

2531.

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,

2536.

สุจิตรา ศรีนวล. การศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ กศ.

ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชาชน, 2527.

เสริมศรี หอทิมาวรกุล. “การพัฒนาทักษะการอ่านระดับประถมศึกษา (1),” ใน เอกสารการสอน ชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 ภาษาไทย หน่วยที่ 1- 8. หน้า 348 – 401. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2537.

เสาวณี คลองน้อย. เปรียบเทียบผลการฝึกความเข้าใจการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดชลบุรีโดยใช้แบบฝึกหัดกับการเขียนสรุปความ. ปริญญาโทศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530.

อรทัย นุตรดิษฐ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1โดยการใช้แบบฝึกจัดคำเป็นกลุ่มคำและแบบฝึกที่จัดคำละคำ.วิทยานิพนธ์ ศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2539.

อัจฉรา ชั่งพันธ์. ผลการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา. วิทยานิพนธ์ศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

อรอุมา พัฒนาสมบุญ. การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ข และ ซ ศ ษ ส สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นย่อในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาผักหมักกิ่งอำเภอโพธารมย์ จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.

แฮร์ริส,ดักลาส อี. หลักสูตรมาตรฐานแห่งชาติ...สู่ชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2545.

สแลตเทอร์ (Slattery, ๑๙๗๐ : ๓๘๐ - ๑๔) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่เด็กนักเรียนแคลนตัน (Clanton, ๑๙๗๗ : ๗๒๒๐-A) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบ ซวอร์ต และโดห์ริง (Schwartz and Doehring, ๑๙๗๗ : ๕๕) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ ๒-๖

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโรงเหล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
นครศรีธรรมราช เขต ๔

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนแจกลูกสะกดคำตามที่กำหนดให้

1. เปลือกกล้วย สะกดว่า

.....
.....
.....

2. ขวนขวย สะกดว่า

.....
.....
.....

3. เกลี้ยงเกลา สะกดว่า

.....
.....
.....

4. คล่องแคล่ว สะกดว่า

.....
.....
.....

5. กลมกลืน สะกดว่า

.....
.....
.....

6. แปลกปลอม สะกดว่า

.....
.....
.....

7. กรีดกราย สะกดว่า

.....
.....
.....

.....
.....
8. คลาดเคลื่อน สะกดว่า

.....
.....
.....
9. เพี้ยนสะกดว่า

.....
.....
.....
10. ตรึงตรง สะกดว่า

แบบบันทึกคะแนนก่อน - หลัง ใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ

ผลการเขียนสะกดคำด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ก่อนเรียนและหลังเรียน
จำนวน ๒๔ คน

เลขที่	ชื่อ-สกุลนักเรียน	คะแนนก่อนใช้แบบฝึกทักษะ (20 คะแนน)	คะแนนหลังใช้แบบฝึกทักษะ (20 คะแนน)	SD.
1	เด็กชายปุณยวีร์ รวยรวย	13	18	8
2	เด็กหญิงศิโรรัตน์ ตันติภาสน์	14	18	9
3	เด็กหญิงอารตี ยาเดฟ	15	19	9
4	เด็กหญิงภัทราวดี รัตทับที่	12	19	9
5	เด็กหญิงลลิตรา ณฑกร	12	18	9
6	เด็กชายพรเทพ บุญรอด	12	18	9
7	เด็กชายปณณวิชญ์ หนูสุข	14	18	8
8	เด็กชายกวินทรา โอตเทิง	14	18	8
9	เด็กชายณฐพงศ์ เจริญสุข	12	19	9
10	เด็กหญิงพิมพ์พิษา มะธูระ	15	18	8
11	เด็กหญิงณัฐนิชา ไชยบุตร	13	19	9
12	เด็กหญิงศิริลักษณ์ ภัคดี	12	19	9
13	เด็กชายจุฑากรณ์ ทองมา	12	18	9
14	เด็กหญิงธนิกานต์ หวานสนิท	13	19	9
15	เด็กหญิงวาริตา นาคประดิษฐ์	15	18	9
16	เด็กหญิงญาณิศา คีชวน	15	19	9
17	เด็กชายจักรี วุฒิสักดิ์	14	18	8
18	เด็กหญิงพรชนก สนอยู่	13	18	8
19	เด็กหญิงปทิตตา บุญโต	14	19	9
20	เด็กชายชนาธิป หมั่นจำรูญ	14	18	8
21	เด็กชายปณณทัต สมศรี	13	18	8
22	เด็กชายสิริदनย์ ศรีเกษม	12	19	9
23	เด็กหญิงปวีณฉิดา โลพิศ	13	19	9
24	เด็กชายณรงค์ฤทธิ์ ยาเดฟ	12	18	8
	รวมทั้งหมด	318	442	
	เฉลี่ย (X)	13.25	18.42	
	ค่าร้อยละ	63.60	88.40	

จากตารางเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ หลังจากฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำแล้วมีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนใช้แบบฝึก มีค่าเฉลี่ย 18.42 ร้อยละ 88.40

เกณฑ์การประเมิน   ๑๙-๒๐ = ดีมาก
   ๑๖-๑๘ = ดี
   ๑๓-๑๕ = ปานกลาง
   ๑๑-๑๒ = พอใช้
   ต่ำกว่า ๑๐ = ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ- นามสกุล	นายมานพ เสียมไหม
เกิด วัน เดือน ปี	5 พฤศจิกายน 2510
ที่อยู่ปัจจุบัน	176 หมู่ 3 ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2534 ครุศาสตรบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยครูภูเก็ต พ.ศ. 2549 ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2553 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
ประสบการณ์การทำงาน	
พ.ศ. 2536 – 2539	อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนบ้านหนองกาด จังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ. 2539 – 2543	อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนวัดเจริญร่มเมือง จังหวัดตรัง
พ.ศ. 2543 – 2544	ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนบ้านบาตูปูเต๊ะ จังหวัดตรัง
พ.ศ. 2544 – 2546	ครูใหญ่ โรงเรียนบ้านปาเตะ จังหวัดตรัง
พ.ศ. 2546 – 2552	ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเกาะลิบง จังหวัดตรัง
พ.ศ. 2552 – 2555	ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านไสพลู จังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2555 – 2565	ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปากกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2565 – ปัจจุบัน	ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโรงเหล็ก จังหวัดนครศรีธรรมราช

